

"כתוב באמינות, מורכב, ורוטט בחושניות אפלה שתגרום לכם להסמיק ולהתלהט, בו זמנית. אתם אולי תחשבו שהבנתם את הספר הזה... אבל אתם טועים."

כריסטינה לורן, מחברת סדרת רבי המכר של הניו-יורק טיימס ו-USA Today,
Beautiful Bastard

לאחר חשכה

מ. פירס

ספר שלישי בטרילוגית ינשוף לילה

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

1

האנה

זה החלק האהוב עלי. ההתחלה.

הקהל ממשיך למחוא כפיים, וגייל ויידר מביטה בנו במבט קורן.

אני מושכת מעט את מאט לעבר הבמה והוא נעצר. הוא עומד שם, נוקשה כבול עץ, הבעתו ריקה, ואז הוא מסובב את ראשו ושולח מבט אל מאחורי הקלעים. *חשבתי על בריחה*, הוא אמר לי אחר כך.

חיוכה של גייל דועך.

החבר שלי ואני מופיעים בשידור חי ב*ניוורל באז*, תוכנית הבוקר החשובה ביותר בעיר. וזאת ההזדמנות שלנו לסובב את בימיו המוות שלו לטובתנו. אמן מסתגר שנדחף ואולץ להסתתר. אישיות רגישה שהגיבה לנסיבות אלימות. משהו כזה.

"ברוכים הבאים," אומרת גייל. היא מחווה בידה כלפי הספה. אני יודעת איפה אנחנו אמורים לשבת וגם הדריכו אותי בנוגע ליציבת הגוף הנכונה, קשר עין ותשובות חיוביות. גם מאט עבר אותה הדרכה.

אבל מאט איננו. המצלמה מתמקדת בפניו ההמומות. מחיאות הכפיים מתמעטות.

"קדימה", אני לוחשת ודוחפת אותו לפנים.
גייל חוצה במהירות את הבמה וביחד אנחנו אוחזות במאט.
הסיטואציה נעשית קומית. היא אוחזת בכתפו, אני מחזיקה בידו,
ושתינו מובילות אותו אל הספה.

"אל תתבייש, מר סקיי. אנחנו מאוד נרגשים לארח אותך."
גייל מתמרנת ומאלתרת מחוץ לתסריט כמו מקצוענית, הביטחון
העצמי שלה לא התערער לרגע. היא משדרת סמכות, ומאט ואני
נראים כמו ילדים על הבמה שלה. סוף-סוף הצלחנו להושיב את
מאט. ידו דבוקה לידי.

המצב המביך הזה כולו באשמתי.

תתחתן איתי, לחשתי למאט רגע לפני שעלינו אל הבמה. האם
חיבלתי בהופעה שלנו בטלוויזיה? האפשרות הזאת בכלל לא עלתה
על דעתי. למעשה, הצעת הנישואים בכלל לא עלתה על דעתי עד
שהתגלגלה על לשוני. אופס...

"מאתיו, האנה", גייל מהנהנת לעברנו.

"אנחנו מאוד שמחים להיות כאן", אני אומרת ומלטפת את
הברך של מאט. הוא נותר קפוא, ואז גייל פוצחת בנאום עד כמה
היא שמחה לראות שמאט בריא ושלם וכמה היתה המומה – כמו
המדינה כולה – בעקבות הידיעות על מותו בדצמבר האחרון. היא
חוזרת על פרטי הסיפור. עיניה עוברות מהטלפרומפטר לקהל וחזרה
אלינו.

משתררת דממה, שבמהלכה מאט אמור היה לדבר.

אפילו אני הכרתי את הטקסט שלו.

אני שמח שהעלית את זה, גייל. ציפיתי להודמנות הזאת להסביר
מה קרה ולמה. קודם כול, אני צריך לומר ש...
מאט בוהה במצלמה.

"אנחנו מתחתנים", הוא מכריז.

שאלוהים יעזור לי, הוא נראה מקסים. הבלבול שלו הופך לכעס.
הוא מלכסן מבט קורא תיגר אל כולם, כאילו הוא כבר עומד לענוד
לי את הטבעת ומישהו מתנגד לנישואים שלנו.

כל הקהל עוצר את נשימתו.

"וואו!" גייל אומרת. חיוך שמימי מכסה את פני ומאט ואני מתחבקים. כולם מוחאים כפיים. אנשים נעמדים על רגליהם. פרק סיום העונה של אופרת סבון פוגש בסל ניצחון, והכול באולפן תוכנית הבוקר. הקהל יוצא מגדרו...

עצרתי את הסרטון – דנווד באז, 14 במאי 2014 – וסגרתי את הלפטופ. חדר השינה היה חשוך. ניגשתי אל החלון וראיתי מעין פתיל לבן עבה של ברק יורד מהשמיים. בעקבותיו נשמע רעם בס ארוך ומתגלגל.

פתחתי את החלון ורוח טרופית חמה שעטה לעברי. וילונות החדר הסתחררו. סוף-סוף סערה שתשבור את החום היבש של חודש יוני.

בזמן שחיכיתי לגשם נדדו מחשבותי לאותו יום לפני כחודש, שבו מאט ואני הופענו בטלוויזיה. הוא הודיע אז לאומה שאנחנו מתחתנים.

שאר התוכנית התרכזה ברומן המסחרר שלנו, במערבולות היחסים שלנו ובינשנוף לילה – הרומן המופרך של מאט עליו ועלי. איכשהו החדשות על האירוסין שלנו הצליחו להאפיל אפילו על מותו המזויף של מאט. האהבה גורמת לנו לסלוח על הכול. נשים בקהל ניגבו את עיניהן – והמצלמות בלעו את זה – בזמן שמאט תיאר את בדידותו בבקתה. הוא היה שופע חיים, יפהפה ומשכנע להפליא. "הבנתי שאין מידה של חופש ששווה חיים ללא האנה," הוא אמר לגייל, ואדרות אנחה חלפה באולפן.

בשעה שמאט טווה מעשייה לאוזני צופינו המרותקים, אפילו אני התחלתי לדמיין אותו מסתער מההרים חזרה אל בין זרועותי – והכול בשביל האהבה! צחקנו וחלקנו מבטים משתוקקים. הרכנתי את ראשי ככל שהסיפור הלך ונעשה קודר. ידי שיחקה על מותנו.

מיד כשהסתיימו הצילומים, מאט גרר אותי אל מחוץ לסט. לבי

הלם בקצב כפול כשחיפשנו את דרכנו לאורך המסדרונות מאחורי הקלעים, דורכים על כבלי חשמל ונעים סביב ציוד אלקטרוני. הוא משך אותי לתוך חדר הלבשה. הטלפון שלי החל לצלצל.

אני זוכרת שחשבתי שזאת בטח הבוסית שלי והסוכנת של מאט, פמלה ווינג, שכנראה חווה התרחבות פתאומית של כלי הדם. או שאולי היא פותחת בקבוק שמפניה. אי אפשר לדעת. פאם סידרה שנתארח בתוכנית והכינה את מאט ואותי לקראתה בצורה מתישה, ואנחנו סטינו מכל נקודה בתסריט.

גם הטלפון של מאט התחיל לצלצל. הוא התעלם ממנו. הוא סגר את דלת חדר ההלבשה בטריקה ולחץ אותי אליה. לא הצלחתי לראות את הבעת פניו בחשכה.

"האנה, מה זה היה לעזאזל?" החזה שלו נגע בשלי ויכולתי לחוש את הדופק שלו הולם בפראות. "שאלוהים יעזור לי, את הולכת להוריד אותי לקבר מוקדם."

"סליחה. אתה כועס? אני..."

"כועס?" נשימתו נשבה בשערי ידיו שוטטו במורדות גופי. הסצנה הזאת חרוטה בזיכרוני: הסלולרים שלנו לא הפסיקו לצלצל, הרינגטון של אחותי ואחר כך של אמי נשמעו חזק בזמן שמאט נישק אותי והתחיל לצחוק; שמחה נפלאה הציפה אותי, כי הודענו זה עתה באופן ספונטני על הנישואים שלנו לאומה כולה.

אחר כך מאט אמר, "את גאונה, האנה. את מבריקה." בימים שבאו לאחר הופעתנו בטלוויזיה, מאט הצליח לנפנף את כל מי ששאל אותו בנוגע לחתונה. הוא אמר שזה לא "בטוח". הוא אמר שאנחנו מתכננים להמשיך "לחיות ביחד", אבל שומרים את "כל האפשרויות פתוחות". לפאם הוא מכר את הפעלול הזה כ"הברקה גאונית של האנה שהגיעה בשנייה האחרונה".

ובינינו לבין עצמנו... שמרנו על שתיקה רועמת בקשר לנושא. חזרתי לגור עם מאט בדירה שלנו. חזרנו לשגרה. שלושה שבועות חלפו והתחלתי כבר לתהות אם בכלל אמרתי תחתן איתי. באמת

אמרתי את המילים האלה? אנחנו מתחתנים. הוא באמת האמין למילים שלו?

ריח מתוק של גשם החזיר אותי להווה. התיישבתי על אדן החלון, והאזנתי למדרכות היבשות של דנוור נאנחות תחת הטפטוף. הרוחות נשאו נתזי לחות שנגעו בפני וברגלי.

את גאונה, האנה.

סגרתי את החלון וצעדתי אל חדר העבודה. הדלת היתה פתוחה, מה שאמר שמאט לא כותב. נשענתי על המשקוף והתבוננתי בו. משהו ריתק אותו במסך המחשב. הוא ישב רכון לפנים, מקמט את מצחו ומשפשף את לסתו. צחקקתי ועיניו זינקו לעברי.

אלוהים... כמה אהבתי לראות את החיוך הזה מפציע על פניו.

"ציפור קטנה," הוא אמר, דחף את עצמו מהמקלדת וטפח על ירכיו.

"אני מוזמנת אל קודש הקודשים?" הקפתי את השולחן והתיישבתי בחיקו. זרועותיו התהדקו סביבי. הוא חיך אלי. שערו החל לצמח שורשים בלוונדיניים, בהירים, שהתנגשו עם הצבע השחור שבקצוות. העברתי את ידי בשערו והוא טמן את אפו בחזה שלי. "מותק, אנחנו צריכים לעשות משהו עם השיער שלך."
"ממ..." כשהפנים שלו בין הציצים שלי, מאט יכול להסכים לכל דבר.

עיסיתי את כתפיו, והוא שתל נשיקה עצלה על קו המחוך של כתונת הלילה שלי. הגנבתי מבט אל המחשב.

"אתה... בטוויטר?"

"ממ..." הוא חפן את אחורי וסחט אותם, "מתקשר."

"מתקשר?" חייכתי, "זה די חמוד."

"עם הקוראים שלי. נכנסתי גם לפייסבוק." פיו תעה לעבר החזה

שלי. "זה היה רעיון של העורך שלי."

עיני רפרפו על פני הדפדפן. כמעט אף פעם לא השתמשתי

במחשב של מאט. התגיות שעל הדפדפן היו ג'י-מייל, טוויטר ו...
קולו נכסים?

"היי... מאט," משהו בקולי קטע את פעולת השיטוט של ידיו
ושל שפתיו, "אתה מחפש בתים?"

"מה?" ראשו התרומם. "לא."

"אה, כן," אחזתי בעכבר והקלקתי על תגית קולו נכסים. דף של
בתים בקולורדרו נפתח.

מאט בהה במסך.

"שייהיה. רק מסתכל."

לפחות הוא לא שיקר ואמר שזה למטרת מחקר לספר הבא
שלו.

חיוך עיקם את שפתי – עד שהתחלתי לבחון את הבתים.

"אתה לא רציני," אמרתי.

מאט החליק מתחתי והניח אותי על כיסא המחשב. הוא ניגש אל
הקיר, שם העמיד פנים שהוא מיישר תמונה.

"אני רציני," הוא דיבר אל התמונה, "למה אני לא יכול להיות

רציני? המקום הזה פצפון. אין לך חדר אמיתי משלך. זה כמו..."

"שש הכנות לאח," קראתי מהדף, "חויית איכות מרהיבה של

תקרה כפולה, מרתף יינות, בר, ו..."

"מה לא בסדר עם..."

"שמונה אמבטיות!" צעקתי והשתקתי אותו.

"יותר טוב מאחת."

"הו, אלוהים ישמור. שישה חדרי שינה? אה, הנה, תראה את זה.

יש מזרקה בחנייה. זה לגמרי נורמלי."

"נראה נחמד," קולו התהדק.

"רצפות שיש, מטבח גורמה – הא! מרפסת רומיאו ויוליה? יש

דבר כזה?"

"מה לא בסדר עם מרפסת?"

"אלה בתים שעולים מיליונים."

"חברת רוק סטוקו..."

"נכון, הבתים שלהם עולים רק מיליון וחצי." הסתובבתי בכיסא
ופניתי אליו, "תסתכל עלי."

הוא המשיך לסדר את הציור, מעט ימינה ומעט שמאלה, והתעלם
ממני. כמו ילד. סוף־סוף הוא הסתובב אלי, שילב את ידיו והתבונן
באיוז נקודה מופשטת בסביבתי.

"את אוהבת את הבית של נייט," הוא אמר.

"עדיין? אתה רציני?"

"עדיין מה?"

"אתה עדיין מקנא בגלל הצורה שבה הסתכלתי על הבית של

נייט?"

"יש לו בית יפה. הבתים האלה יפים," הוא הצביע על המחשב,
"אני לא מבין למה אנחנו לא צריכים לחשוב על מגורים במקום
יפה ומרווח."

שבועות של תסכול ובלבול רתחו בי ברגע אחד. זינקתי מהכיסא
וצעדתי לעבר הדלת. "ואני בכלל לא בטוחה שאני רוצה לקנות
בית עם מישהו שהציע לי נישואים בשידור חי בטלוויזיה, לפני כל
המדינה, ומאז לא הזכיר את זה במילה!"
רצתי אל חדר השינה והשלכתי את עצמי על השמיכה. כמו
ילדה.

שכבתי בחשכה, מקשיבה, מחכה למאט.

גשם נמרה על שמשת החלון. שמעתי את צעדיו העמומים
מדרששים על הרצפה. ברק ריצד על הקיר ורעם הדהד בשמי דנוור.
סוף־סוף שמעתי אותו מתקרב מהפרוזדור.

המזרן שקע.

"את ערה?" הוא לחש.

"כן."

"לא הצעתי לך נישואים," הוא אמר, "את הצעת לי."

הסתובבתי אליו. מאט ישב על קצה המיטה, ידיו על ברכיו,
מרפקיו נעולים. זחלתי לעברו והחלקתי את ידי סביב כתפיו. הוא
נשען לתוכי.

"אני מניחה... שאתה צודק, כן." הנחתי את אוזני על גבו. ההקלה הרגיעה גם אותי. זה הרגיש טוב ונכון לדבר על זה סוף־סוף. "אבל אתה זרמת עם זה."

"ברור שזרמתי עם זה," הוא גיחך, "למה שאני אתעלם ממהלך כזה מושלם?"
 "הא?"

"אהובה שלי, ידעתי שאת לא רצינית. לא לגמרי." הוא פנה אלי וחפץ את פני. עיניו הבהבו בשעשוע, "ידעתי שזה בשביל התוכנית. זאת אומרת, אנחנו מכירים רק שנה. אפילו לא. ותחשבי על השנה הזאת..."

מאט נעשה מהורהר ואני חשבתי על השנה הזאת. האמת היא שרק בחודש הבא תמלא לנו שנה – אם נחשיב את השיחות באינטרנט. פחות משנה אם לא נחשיב את האינטרנט. הרבה פחות משנה אם לא נחשיב את הקריסה של מאט בנוי יורק ואת הפרידה שלנו לאחר שביים את מותו. אז... אנחנו מכירים זה את זה הרבה פחות משנה.

תחושה לוחצת וכואבת התפשטה בחזי.
 "אז ל־למה" – כחכחתי בגרוני – "הסתכלת על בתיים?"
 "כי אנחנו צריכים בית יותר גדול."

ניערתי את ראשי כדי להיחלץ מאחזותו. "כן? אני לא מבינה למה אנחנו צריכים בית אם אנחנו לא..." קולי נסדק. אם אנחנו לא מתחתנים. לא, אני לא אהיה מטומטמת ואגיד את זה. מטומטמת שהעבירה את החודש האחרון בתקווה ובחלומות.

"מה העניין?" הבוק ברק הלבין את עיניו של מאט שהיו עכשיו כהות. "היי, תסתכלי עלי." הוא שב ונטל את פני בין ידיו. "ציפור קטנה, את בקושי מכירה אותי. אם תחשבי על זה, אנחנו בקושי מכירים."

מילותיו פלחו את לבי. אנחנו כן מכירים. עברנו הרבה יחד. מה הוא אומר?

"ונישואים זה לא רק אני," הוא המשיך, "זה לא רק אנחנו."

זה משפחה. יש הרבה דברים לחשוב עליהם אם נכנסים לזה. "לכדתי את לשוני בין שיני. בחיי. מאט רוצה ילדים? אף פעם לא דיברנו על זה, ואת הרצון שלי להביא ילד אפשר לתאר כשואף לאפס.

קולו צבר ביטחון ככל שהוא הוסיף לדבר.

"ברור שנדבר על נישואים... יום אחד. כשנהיה מוכנים, את יודעת? כשנהיה בטוחים שזה מה שאנחנו רוצים. נישואים זה משהו ממש סופי, ככה זה לפחות אמור להיות." הוא הרפה מפני והוריד את הטי־שירט שלו, ולשבריר של רגע גופו המהמם הסיח את דעתו. הזרועות השזופות האלה, השביל הזהוב הזה שמתחת לטבור...

"אני יודעת," התפרצתי, "אני יודעת שנישואים זה הסוף. אני לא מטומטמת."

"נו, בחייך. אל תכעסי; אנחנו מדברים," הוא ניסה לנשק את צווארי. התחמקתי.

"התכוונתי ברצינות," אמרתי, "הייתי מוכנה."
"מה? האנה...?"

מאט רצה להתקרב אלי – כנראה כדי לוודא שזה לא ריב רציני. ידעתי איך הוא פועל. אינטימיות הרגיעה אותו. אתה רואה, מאט? אני מכירה אותך. הוא משך בכתפי. התקשחתי ונלחמתי באינסטינקט שגרם לי להתמוסס בין ידיו.

"תפסיק," לחצתי בשתי ידי על החזה שלו. זה לא היה משחק והוא ידע את זה. הוא הזעיף פנים ושתק.
"מה קרה?" קולו רטט בתסכול.

"אני הייתי מוכנה," חזרתי על דברי. דמעות נקוו בעפעפי, "הייתי מוכנה, לעזאזל, מאט. הייתי רצינית כשאמרתי לך להתחתן איתי. מהלך מושלם? הכול משחק בשבילך?" קרסתי חזרה אל הסדינים, "אני לא מאמינה שהרגע אמרת, 'כשנהיה בטוחים שזה מה שאנחנו רוצים.'" משכתי באפי ודמעה נשרה. לחיי בערו. "אני... הייתי בטוחה. כבר לא."

מאט הביט בי בשלווה. הו, הוא יכול להיות כל כך קר אפילו כשהוא עומד מול הרגש שלי.

"על מה את מדברת," הוא אמר, "ברור שזה היה משחק. זה היה סיפור, עלילה פשוטה לאנשים פשוטים. משהו שהם יכולים להבין. חשבת שאני באמת אודיע על הנישואים שלי ככה בפרהסיא? אלוהים, בדיוק כמו שאמרת. את לא מכירה אותי בכלל."

"לא, אני לא מכירה אותך," אצבעותי חפרו בסדינים. שום דבר לא מרתיח אותי כמו השפלה. "אתה מניפולטור, בדיוק כמו שסת אמר. אחיך המזריין בעצמו אמר שאתה מומחה בלתמרן אנשים, וזה באמת מה שאתה. נתת לי ולכל האנשים האלה לחשוב שאנחנו באמת מתחתנים. אני מרגישה כזאת מטומטמת."

"שלא תעזי," מאט רכן אלי במהירות. הוא לא נגע בי, אבל הרגשתי את נשימתו נוגעת בפני וקפאתי, "שלא תעזי להכניס אותו לזה. את חושבת שאני משקר כשאני אומר שאני אוהב אותך?" הוא נחר בבוז, "את חושבת שאני משקר כשאני אומר שאת לא באמת מכירה אותי? האנה, אני רוצה דברים ש..." הוא הנמיך את ראשו כדי שיוכל להסתכל ישירות עלי. התכווצתי תחת מבטו הקפוא.

הוא רוצה דברים ש... מה?

באותה פתאומיות שבה רכן לעברי הוא נסוג לאחור, יצא מהחדר והשאיר אותי רועדת במיטה.

2

מאט

על שולחן העבודה של מייק היתה תמונה ממוסגרת של המשפחה שלו.

אישה בלונדינית, שני ילדים מלאכיים למראה, וגולדן רטריבר מחורבן.

הצבעתי על התמונה עם הסיגריה הכבויה שבין אצבעותי. מובן שאסור לעשן במשרד של הפסיכיאטר שלי.

"הכלב", אמרתי, "הכלב זה כבר יותר מדי."

ישבתי בכורסה הרכה מדי ומייק ישב בכורסה סמוכה כשגופו פונה לעבר גופי. כל דבר בתנוחתו אמר: אני מקשיב לך.

הגולדן רטריבר של מייק חייך אלי.

"זה כאילו שאתה לועג לי", אמרתי, "לועג לאנשים המסכנים והמתוסבכים שחייבים לשבת בכיסא הזה. עם הכלב שלך. עם המשפחה המוזהבת שלך. אתה קולט את זה?"

"אתה מתחמק", מייק אמר.

"נכון", נגסתני בפילטר של הסיגריה, "אלוהים, אני חייב להפסיק שוב לעשן."

"אני יכול לרשום לך משהו שיעזור לך עם זה."

"תודה, אבל לא תודה. גם ככה ירדתי לאחת או שתיים ביום." קמתי וניגשתי אל החלון הרחב של משרדו של מייק, והבטתי מהקומה הגבוהה אל בוקר שמשו שזרח על דנוור. זה היה יום שני. האנה היתה בעבודה, ואני נפגשתי עם הפסיכותרפיסט שלי לראשונה זה חודשים כי האנה דרשה את זה.

אם לא אלך לטיפול באופן קבוע, היא לא תגור איתי. התנאי הזה נראה הוגן בהתחשב בשנה האחרונה. "בוא נדבר על מערכת היחסים שלך," מייק אמר, "אני אמור לברך אותך?"

"אלוהים ישמור, גם אתה," מלמלתי. מחשבותי נדרו אל ליל שישי האחרון, כשהאנה ואני דיברנו סוף־סוף על "הצעת הנישואים". כן, "הצעת הנישואים" שאותה הבנתי כפיתיון שנופפנו בו מול פני הציבור כדי להסיח את דעתו. זה גם עבד. אלפי קוראים שקודם לכן כעסו עלי (איך הוא מעז לביים את המוות שלו ולצער אותנו ככה?) נכנסו למדיה החברתית והביעו את תמיכתם בנו (הו, הסיפור שלהם כל כך רומנטי!). "לא, לא. בלי ברכות מחורבנות. זה לא היה אמיתי. זה אמור להיות ברור."

"עוד תרגיל?" אמר מייק, "אנשים יתחילו להתעייף מהמשחקים שלך."

"ואני עייף מאנשים!" הטלתי את עצמי חזרה למושב והמשכתי לבהות במשפחה המושלמת של מייק. "אני עייף מלהסביר את עצמי, עייף להיות משהו כזה או אחר, עייף מלהמציא סיפורים כדי להצדיק את חיי." ראשי צנח. העברתי את אצבעותי בשערי, ציפורניים קצרות שרטו בקרקפת. "מוכן שהאנה חשבה שזה אמיתי. היא אמרה שהיא היתה מוכנה. היא אמרה שהיא האמינה שאנחנו מתארסים."

"אה, אז גם היא התעייפה מהמשחקים שלך."
 "אני אוהב אותה," נחרתי בכזו, "וזה לא משחק, לעזאזל."
 "אבל אתה לא מוכן לענוד לה טבעת על האצבע?"

"הייתי עושה את זה בלי למצמץ אילו הייתי חושב שהיא באמת מכירה אותי."

"מה היא לא מכירה כך? עד כמה שידוע לי היא ראתה אותך ברגעי השפל הכי גרועים שלך."
"חה! רגעי השפל שלי... גלגלתי את עיני. מה האנה יודעת על רגעי השפל שלי? מה אני בכלל ידעתי? רק הבנתי במעורפל שהתשוקות שלי היו עמוקות יותר מכיסויי עיניים ואזיקים, קשוחות יותר ממשחקי תפקידים והצלפות בישבן, מוזרות יותר... מאתיו?"

לכסנתי מבט אל השעון. "הזמן עבר."
"כרגיל, מפגיץ תושייה. אם ככה" – מייק שלף מחברת ספירלה ממגירת השולחן שלו – "אז אני אתן לך שיעורי בית."
"לא אמרו לי שיהיו מטלות."
הוא התעלם ממני.

"אני רוצה שתחשוב על מערכות היחסים הקודמות שלך ועל מערכת היחסים הנוכחית עם האנה. תחשוב על הדברים שעשית בתקופות האלה, הספרים שכתבת – הקריירה שלך – רמת היציבות הנפשית שלך והסיפוק המיני. תשווה ותזהה ניגודים."
"אני מבין לאן אתה חותר."

"אני לא 'חותר' לשום מקום," הוא חייך והושיט לי את המחברת, "אתה מנסה לנתח ולהבין את המניעים שלי."
"גם אתה כל הזמן עושה לי פסיכולוגיה. תפסיק," הצבעתי עליו עם המחברת, "אז מה אתה רוצה, שאני אצליב דיאגרמות? שאני אתכונן לבוחן בשבוע הבא?"

"בעצם, לא. אני רוצה שתכתוב על רגעי השפל שלך."
"רגעי השפל שלי," אמרתי בפנים חתומות.
"בריוק. מה שזה לא יהיה שאתה מרגיש שהאנה לא יודעת עליך, כתוב את זה. אתה צריך לקיים דיאלוג, אפילו עם עצמך. ואני לא אבקש ממך לשתף אותי במה שתכתוב במחברת אם לא תרצה. זה המרחב הפרטי שלך. בלי ביקורת עצמית."

"קל להגיד, " אמרתי ויצאתי מהמשרד.

בזמן שירדתי במעלית לקומה הראשונה התחלתי לדפדף במחברת. דף ועוד דף של ריקנות ושורות כחולות חיוורות התגרו בי. זה תמיד היה כך.

נסעתי חזרה לדירה וניגשתי ישר אל שולחן הכתיבה שלי. *אוד אחרון*, הספר שאני עובר עליו, נח מולי פתוח. הזעפתי פנים כשחשבתי עליו, נזכרתי במילותיו של מייק.

תחשוב על הדברים שעשית בתקופות האלה, הספרים שכתבת – הקריירה שלך.

מאז שפגשתי את האנה כתבתי רק עליה. האישה היפה הזאת... הציפור הקטנה והמתוקה שלי. האהבה היא היסטריה, והקיץ רק מחמיר אותה. החום מפיץ את הקדחת. טירוף.

דחפתי הצדה את *אוד אחרון* ופתחתי את המחברת החדשה שקיבלתי ממייק.

בראש העמוד, באותיות אלכסוניות ומכווצות, כתבתי:

אקסהיביציוניזם

3

האנה

פאם ביקשה שאגש אליה אחרי ארוחת הצהריים.
כרסמתי ציפורן בזמן שיצאתי עם הסלט שהזמנתי במעדנייה
הים תיכונית.
אם פאם רוצה לראות אותי, בטח עשיתי משהו לא בסדר. חרא.
מה זה יכול להיות?
ישבתי ליד השולחן הפנוי האחרון שנותר בחוץ והתחלתי לדחוף
חסה לפה. אכלתי בלי להתרכז בארוחה. המחשבות שלי התמקדו
בשאלה, איך הרגזתי את הבוסית שלי. המ... לא.
משאים ומתנים על חוזים כבר נסגרו. לא היו לנו סופרים חדשים.
אני קוראת לאט מדי? יכול להיות שלא זיהיתי כתב יד מבטיח?
צל צנח על השולחן.
הרמתי את מבטי והבטתי באישה יפה ורזה, בעלת שיער חום
בהיר.

"הו!" היא אמרה, "את האנה קטלאנו."

הנהנתי בראשי. מאז ההופעה שלנו בטלוויזיה, מאט ואני הפכנו
לפסבדו־סלבריטאים בדנוור. עכשיו כל מי שזיהה את מאט זיהה גם
אותי. הוא היה "הסופר המטורף הזה שביים את המוות שלו" ואני

הייתי "הבחורה המקסימה שהוא אוהב". היה יכול להיות יותר גרוע, נהגנו לצחוק על זה.

"אכפת לך?" האישה לכסנה מבט אל הכיסא שמולי.
"לכי על זה", אמרתי, והיא הניחה את המגש שלה, "נורא עמוס היום."

"כנראה בגלל מזוג האוויר הנעים." בזמן שהזרה לגמה מהמשקה שלה הבחנתי בטבעת זהב עדינה סביב אצבעה, משובצת בשלושה יהלומים. החזה שלי התכווץ.

האישה תפסה אותי בוהה והסמיקה.
"בריוק התארסתי. וגם את, נכון? את והסופר ההוא?"
"אה... כן." דחפתי זית לאורך הצלחת.

"זה צירוף מקרים מטורף", האישה צייצה, הביטה מעבר לכתפה ורכנה לעברי, "חברה שלי יצאה איתו פעם. היית מאמינה?"
"הא?" משב רוח פתאומי הרעיד את השמשייה שמעל השולחן שלנו... חברה... יצאה עם מאט?

"אני יודעת, נכון?" האישה צחקה. העגילים שלה נצצו כמו פיתיונות דיג. "הסיפורים ששמעתי. את כזאת אמיצה שאת מתחתנת איתו. הוא באמת בקטע של כל הדברים המשונים האלה?"
"אני..." סוככתי על עיני. שאלוהים יעזור לי, למה הייתי צריכה לפגוש את האישה הזאת. יכול להיות שהחברה שלה היא בתאני מרס, האקסית המרושעת של מאט? ולמה היא מתכוונת בדברים משונים?

"אלוהים, נראה לי שלא הייתי צריכה להגיד את זה. סליחה." היא הרימה את המגש שלה, "בריוק התפנה שם שולחן, אז אני אעזוב אותך בשקט. היה נחמד לפגוש אותך."

האישה מיהרה לדרכה ואני המשכתי לשבת ובהיתי בה. רציתי לצעוד אל השולחן שלה ולדרוש לדעת עוד, אבל הפסקת הצהריים שלי נגמרה. דמיינתי את פאם מחכה במשרד שלה עם גרון של מוציא להורג. לעזאזל...

הבטתי באישה פעם אחרונה – שיער חלק ונאה גולש עד

כתפיה, גוף קטן ואתלטי ותיק עור בהיר – והחזרתי את המגש לתוך המעדנייה.

פמלה ווינג והשותפה שלה, לורה גרניט, חיכו לי במשרד. כמעט שלא ראיתי את לורה בסוכנות, והמראה שלה הקפיא אותי על סף הדלת.

לנשים האלה היה מראה חמור סבר.

לורה קרנה, גבותיה המושלמות התקמרו. פאם הנהנה לעברי. או קיי... הכרתי את הסצנה הזאת. הן יקשקשו לי על פערים ביכולות שלי או על אכזבה מקצב ההתקדמות שלי ועל זה שהן קיוו ליותר. זה לא עובד, האנה.

"טוב לראות אותך, האנה," לורה אמרה. היא היתה ברונטית ארוכת רגליים, שחצתה לפחות את גיל חמישים ועדיין מושכת בצורה מבהילה.

הבוסית שלי, פאם, נראתה קשוחה כרגיל.

התיישבתי על קצה הכיסא שהציעו לי.

"טוב לראות גם אותך," אמרתי. לצאת בכבוד. ניסיתי לחייך אל לורה אף על פי שכנראה יצא לי חיוך עקום, "איך היה בניו יורק?"

"כרגיל," היא משכה את המילה במבטא העשיר של העיר הגדולה. אף שסוכנות גרניט ווינג היתה ממוקמת בדנוור, לורה בילתה שבועות בניו יורק. "הבאתי לך משהו."

"אנחנו הבאנו לך משהו," פאם נדחפה לדבריה.

הן צחקו בתיאום.

על השולחן נחה קופסה בצבע טורקיז, קשורה בסרט לבן. הרמתי אותה וקראתי את התווית. טיפאני ושות'. "הו... תודה לכן," הצלחתי לומר. הקיבה שלי התהפכה וידי רעדו כשהתרתי את הסרט. עצבים מחורבנים.

בתוך הקופסה היה נרתיק לכד ארוך ובתוכו עט טיפאני קלאסי, כולו כסוף פרט לנימה כחולה דקה.

העט נח קר וכבד בכף ידי.
בהיתי בו אילמת.

אחר כך בהיתי בפאם והיא אמרה, "האנה, לורה ואני רוצות לקדם אותך לתפקיד סוכנת שותפה. מה את אומרת?"
העברתי את מבטי מפאם ללורה, הלוך ושוב, ממצמצת כמו ינשוף. אני לא מפוטרט, אני מקבלת את הקידום שהשתוקקתי לו כמשך חודשים.

"אתן חושבות שאני מוכנה?" אצבעותי סגרו על העט.
"אני מאור התרשמתי ממך," פאם אמרה, "את איתנו כבר כמעט שנה. את לומדת מהר ורואים כמה שאת מסורה. אם לא נחשיב את ההיעדרות האחרונה שלך..." פאם משכה באפה. אוף, ההיעדרות שלי. היא התכוונה לשלושת השבועות באפרייל שבהם גמרתי עם מאט, התחבאתי במלון זול ושתיתי יותר מדי ג'ין. "אז הראית כישרון נהדר לעבודה הזאת."
"זה מה שאני רוצה," אמרתי.

"אז ברכותי, האנה," לורה לחצה את ידי.
נעמדתי על רגלי ולחצתי גם את ידה של פאם. קיוויתי שכלפי חוץ הפנים שלי נראות לפחות חצי מקצועיות, כי עמוק בפנים צרחתי והדלקתי זיקוקים.
דיברנו על החוזה שלי, על ציפיות, ואפילו על "בניית רשימת הלקוחות שלי" – מונח שהסעיר אותי. כשחזרתי למשרד שלי כבר שכחתי לחלוטין מהאישה מחוץ למעדנייה ומההערה שלה על דברים משונים.

אלוהים... אני סוכנת שותפה בסוכנות גרניט ווינג.
יום העבודה הפליג בערפל בצבע שושנים.
יצאתי בשש ומיהרתי הביתה, אבל האנרגיה שלי צנחה כשעליתי במדרגות לדירה. מאט ואני לא שכבנו, שלא לומר לא התנשקנו מאז ההכרזה המפחידה שלו לפני חמישה ימים. את לא מכירה אותי, האנה, אני רוצה דברים ש...

דברים שהוא לא מוכן לדבר עליהם, מסתבר.

נכנסתי לדירה ומצאתי את מאט מחטט בארונות המטבח, חבילת אטריות בידו. הוא בדיוק יצא מהמקלחת והיה מגולח. הוא לבש רק מכנסי טרנינג אפורים ונראה כמו הסקס בכבודו ובעצמו. ברצינות – זה בן הזוג שלי, מאתיו סקיי הבן, או שמא זה מאתיו החריאט סקיי הבן שראה בכל דבר, ממוות ועד נישואים, משחק?

"הנה את," הוא אמר וניסה לחייך.

הכרחתי את עצמי להסיר את עיני מהחזה העירום שלו.

"מנה חמה לארוחת ערב?"

"חשבתי על זה. אני יכול למצוא משהו אחר לאכול." הוא התקרב אלי והושיט יד. נשמתו את ריח עורו הנקי והאפטר שייב. "ציפור קטנה..."

"היי," בהיתי בחזה שלו. משהו אחר לאכול. הבנתי מה הוא בעצם הציע.

"איך היה בעבודה?" הוא סידר את שערי מאחורי אוזן אחת ואחר כך מאחורי האוזן השנייה, כריות אצבעותיו ליטפו את לחיי. נאבקתי בדחף לחכך את אפי בכפות ידיו. ידעתי כמה הידיים האלה יודעות לשכנע, ולא היה לי חשק לזה.

"בסדר. טוב."

"כן?" הוא ליטף את צווארי ואני הצטמררתי.

"אה, כן. תראה את זה." הנחתי את התיק שלי בינינו והראיתי לו את העט מטיפאני. מובן שחיפשתי את העט הזה בגוגל כשהייתי לבד במשרד. הוא עלה כמעט מאתיים דולר ונמכר בקטגוריית "מכשירי כתיבה". מכשיר! כמה יוקרתי.

אבל המחיר הגבוה והשם הנוצץ לא אמרו לי כלום. בשבילי לא היה לעט הזה מחיר. היה נדמה לי שמתגלמות בו המקצועיות והאלגנטיות שקישרתי לפאם וללורה, וכשכתבתי בו בפעם הראשונה זה היה שמי באותיות כחולות חלקות. הרגשתי איך סיפור מתחיל בתוכי.

הסיפור שלי.

"נורא שיקי", מאט מלמל, "פאם מנסה לפתות אותך לעזוב אותי?"

"היא קידמה אותי. אני... סוכנת שותפה." קולי נשמע קודר. אלה היו אמורות להיות חדשות מסעירות – היינו אמורים לחגוג – אבל הכול הרגיש לא נכון. מאט לא בטוח שהוא רוצה לבלות איתי את חייו. זאת היתה תמצית ההכרזה שלו ביום שישי, ולא משנה איך מסתכלים על זה.

ואני רוצה לבלות איתו את חיי.

התחלתי כשהבנתי הזאת פילחה אותי שוב.

"מותק, אלה חדשות נהדרות." הוא עטף אותי בחיבוק, מוחץ את גופי אל גופו. עמדתי קפואה זמן מה, צליל קולו בלב איתי, ואז לקחתי צעד אחורנית והבטתי בו.

"ידעת על זה?"

"המ?" הוא העביר את עיניו הירוקות כהות על הארונות. כעבור רגע הוא נסוג ממני והתחיל לבחון את הידיות שלהם. נשפתי בקול. הכרחתי את עצמי להיזכר שזאת בכל מקרה התקדמות: מאט מתנהג כמו ילד במקום להמציא ישר איזה שקר.

"אז ידעת על זה?" חזרתי.

"פאם ואני מכירים כבר הרבה זמן," הוא פתח את הארון והעמיד פנים שהוא מהדק את הידית למקומה. "את יודעת, היא התקשרה אלי בשביל לשאול – בשביל להגיד לי. כן, בטח, היא הזכירה את זה בקיצור."

"היא ביקשה ממך?" אאוי'. ירד לי קצת מכל העניין.

"אמרה, ביקשה. לא יודע," מאט פנה אלי והביט בי במבט נוקשה – מבט שכבר התחלתי להכיר. המבט של אני עומד לספר לך אמת כואבת. "ציפור מתוקה, בכל מה שקשור לסוכנות, את צריכה להתייחס אלי כאל מי שמחזיק ברוב המניות, אוקיי? כן, אני בן הזוג שלך," חיוך נמתח על שפתי, "אבל אני גם מ' פירס. תזכרי בבקשה איך השגת את העבודה הזאת."

לטשתי בו מבט. "אתה, השגת לי את העבודה הזאת. מה הקשר בכלל?"

"פאם ואני פשוט רוצים שהכול יהיה גלוי בינינו, אוקיי? הדברים מסתבכים קצת כשאת סוכנת ויש לך סופר שיוצא עם העוזרת שלך, ואחר כך העוזרת מקודמת לסוכנת ומתחילה לעבוד עם סופרים אחרים." מאט נופף במחווה סתומה, "אנחנו רוצים שהכול יעבוד." "אני לא מבינה מה הבעיה," מחצתי את העט החדש בכף ידי. "זה מפני שאין שום בעיה. מותק... הוא חזר אלי וחפן את פני בין ידיו. הפעם אני נסוגותי."

"חבל שלא אמרת לי, זה הכול. אני מרגישה מטומטמת." "רציתי שתהיה לך הפתעה," הוא נתן בי מבט כואב, "ואלה חדשות נהדרות. אנחנו צריכים..." הוא צעד לעברי, צעדתי לאחור וקולו דעך.

"יש לי טונות של עבודה," מיהרתי אל חדר השינה; הגאווה שלי נעקצה. בזמן האחרון מאט נעשה ממש טוב בלגרום לי להרגיש טיפשה – קודם עם האירוסין המזויפים בטלוויזיה ועכשיו עם העבודה שלי. העבודה שהוא השיג לי, אם לדייק. בדיוק כשהתחלתי להרגיש ביטחון...

התכווצתי במיטה ופתחתי את המחשב הנייד שלי. אולי אצפה בכמה פרקים שהחסרתי מיזמני הערפד. כן, יש לי טונות של עבודה.

נשימתי הואצה כשמעתי את מאט נע לאורך הפרוזדור. חלק מיזמני קיווה שהוא ייכנס, אבל צל כפות רגליו חלף ונעלם.

"ציפור?"

יד חזקה הניעה את כתפי.

"ננננ."

"מותק, נרדמת."

היד החליקה על צד גופי, על מותני ומשם אל ירכי. נאנחתו בשמחה. דמות מוכרת התמקמה מאחורי. קיננתי בתוך הצורה הזאת

שכל כך התאמתי אליה. כתף אל כתף, גב אל חזה, הפות שלי פגש בנוקשות שהוא ציפה לה והתחכך בה.

"ממ, פאק, האנה..."

עיני נפקחו לכדי סדק. כפתור על חולצתי – החולצה שלבשתי לעבודה – נדחף לצד גופי. החדר היה חשוך.
 "המ?" מלמלתי.

"התגעגעי אלייך. לעזאזל." מאט טיפס עלי, מותניו הצרים פישקו את ירכי. החצאית שלי החליקה מעלה עד שהוא נלחץ כנגד התחתונים שלי. נשימתו דגדגה באוזני. "התגעגעי לכוס הצר והקטן שלך."

ברוח המטושטש הזה שבין חלומות לערות שכחתי מהעלבון שלי ונצרתתי את המגע שלו. האיבר הקשה שלו חפר בין רגלי. הוא נשק לצווארי, וגופי התקמר כדי לפגוש בו. אני כבית.
 עיני נפקחו במלואן.

מאט, הבעתו המומה מרוב תשוקה, ריחף מעלי. ממש ריחמתי עליו לרגע. כל כך קל לתת לו את מה שהוא רוצה, כי הצורך שלו כל כך פשוט. הצורך שלי קשה, מתמשך, לא יודע סיפוק.
 "תפסיק," אמרתי באנחה. התגלגלתי וחמקתי ממנו. הוא שחרר אותי, צנח על גבו ושפשף את פניו.
 "אוי, האנה."

"ס..." סתמתי בכוח את פי. לא, אני לא חייבת לו התנצלות על זה שאני לא רוצה סקס.

שכבנו זה לצד זו ובהינו בתקרה. התסכול קרן ממאט. תהיתי אם הוא חש בעצב שלי. כעבור זמן מה התיישבתי וסידרתי את החצאית על ירכי.

"ככה זה הולך להיות?" הוא אמר.

"אני לא יודעת," חיבקתי את ברכי והבאתי אותן אל החזה שלי. שתיקה ארוכה נוספת נמתחה בינינו. "באמת חשבת שאני לא רצינית כשאמרתי לך להתחתן איתי?"
 "כבר דיברנו על זה."

"אבל לא ראית כמה אני מאושרת בתוכנית? כמה האמנתי לזה?"

"לא," הוא התיישב, "לא יכולתי לראות שום דבר חוץ מקהל שרצה לצלוב אותי. פחדתי, טוב?" הוא הניד בראשו, "התחרפנתי, הייתי לברד, ואז את הופעת ואמרת תתחתן איתי והיית החברה היחידה שלי במקום. וברגע שאמרת את זה לצופים, הכול השתנה. האנה, זרקת לי גלגל הצלה. אז ברור שהשתמשתי בו."
"אבל ניצלת גם אותי."

"חשבת שתביני. זאת היתה תוכנית אירוח. במציאות נישואים, ואפילו אירוסין, הם חתיכת דבר רציני. ואת לא..."
"מכירה אותך?" לחצתי את אגרופי לתוך כיסוי המיטה, "ראיתי אותך... שיכור, מדוכא, מבועת, אמ, מקנא, מטורף. זאת אומרת, ממה אתה כבר פוחד כל כך?"

"אני לא יודע. אלוהים. מדברים שאנחנו אולי..." – הוא נגע בכתפי – "לא יודעים בכלל על עצמנו. לא נתנו לעצמנו זמן..."
הוא סובב אותי אליו. שפתיו פגשו בשפתי. היא היתה קלה, הנשיקה הזאת. התגעגעתי לפה שלו, לגוף שלו שדחיתי כבר כמה ימים.
התמסרתי לו לרגע, שיחקתי עם אצבעותי בשערו. הוא גנח על שפתי. הצליל רטט במורד גבי והתשוקה זמזמה בי.
"אלוהים, אתה..." דחפתי אותו לאחור.

"הו, בסדר, לעזאזל," הוא סינן, "בואי נעשה את זה."
"מה?"

"את כל כך רוצה להתארס? זה מה שאת צריכה בשביל להאמין שאני אוהב אותך? טוב. תתחתני איתי." עיניו קדחו בעיני.
"לא," התפרצתי.
"מה לעזאזל?"

"אתה רציני? אלוהים ישמור, זאת היתה הצעה כזאת חסרת רגישות. באמת, זה כאילו שהזין שלך הציע לי הרגע נישואים."
לכסנתי מבט רב משמעות לעבר התפיחה בתחתוני הבוקסר שלו.
"לא, זה אני הצעתי בשם הזין שלי שלא הולך לקבל כלום, כך

מסתבר, עד שלא אתחתן איתך. את רואה איזה בלגן זה? " הוא חטף את הכרית שלו ויצא מהחדר. הדלת נטרקה. התשובה שהתכוונתי להחזיר לו גוועה על שפתי.

נשכבתי מקופלת וזזתי לעבר המקום החם שגופו השאיר אחריו.

בלי דמעות. בלי דמעות. סחטתי את העפעפיים, אבל לא יכולתי להשתיק את המחשבות. יכול להיות שמאט צודק? אני מציבה בפניו אולטימטום, נישואים או כלום? היינו בסדר – טוב, בסדר בדרך מאוד לא מתפקדת – עד להצעה המטופשת והפתאומית שלי. אבל אלוהים, זה כאב להיות כל כך בעניין בזמן שהוא רק ממזער נזקים. זה כאב...

הזדקפתי והתפשטתי, החלפתי לפיג'מה – מכנסי שורט של בנים וטיי-שירט גדולה של מאט. השעון הראה 11:04. הוא באמת לא מתכוון לבוא למיטה. גררתי רגליים בפרוזדור לכיוון המקלחת, צחצחתי שיניים ושטפתי פנים. בדרכי חזרה לחדר השינה שמת לי לב לקול חלש שבא מהסלון. אימצתי את עיני בחשכה.

"מאט?" לחשתי.

שתיקה.

התקרבתי בצעדים מדודים אל הסלון, ממששת את הקיר בדרכי. נעצרתי בבת אחת.

האור היחיד בסלון בקע מהלפטופ של מאט, שניצב פתוח על שולחן הקפה. הוא ישב על הספה, אפשר היה לראות את ראשו וכתפיו החשופות. ידו נעה בקצב קבוע.

על מסך המחשב הנייד – צמצמתי את עיני וראיתי – אישה כורעת על ברכיה על מיטה רחבה. היא היתה עירומה, השיער השחור שלה צנח על גבה ושדיה היו שמוטים באוויר. גבר נדחף לגופה מאחור. גבר אחר – פי נפער – כרע על ברכיו לפניו. היא ליקקה ומצצה בשקיקה את הזין הארוך שלו; והוא דפק את הפה שלה.

"הו", צייצתי.

מאט הביט מעבר לכתפו. דם הציף את פני.
"את בסדר?" הוא אמר, ידו המשיכה לעבוד בקצב קבוע.
"אמ... אמ..." התקרבותי טיפה, כי רציתי להביט טוב יותר
במסך.

"מצטער. לא התחשק לי" – קולו גמגם והוא נע על הספה; הוא
לכסן מבט אל הזין שלו – "להיות בחדר העבודה... לא נוח שם. אין
הרבה אופציות... במקום הזה."
לא יכולתי להוריד את המבט מהפורנו של מאט. שני גברים ואישה
אחת. הסומק ניגר מפני. גניחות זעירות ואנחות עלו מהלפטופ.
האנה, אני רוצה דברים ש...

"זה מה שאתה רוצה?" אמרתי בקול חנוק.
מאט פלט צחוק מתוח. היד שלו עצרה ואז המשיכה, והמבט
שלי נרד אל בין רגליו. אלוהים ישמור, הוא היה קשה כמו אבן. זה
הסעיר אותו. מאוד.

"לא", הוא הצליח לומר, "רק משהו... שאני אוהב לראות.
פנטזיה... יש הברל." הוא חשק שיניים וחזר להסתכל במסך.
שיט, אני מפריעה לו בהתענגות הפרטית שלו – אחרי שסירבתי
לשכב איתו.

"סליחה, אני – סליחה!" ברחתי לחדר השינה, לבי פועם ועורי
לוהט. שני גברים... בחיים לא הייתי עושה דבר כזה. נכנסתי מתחת
לשמיכות וחייבתי את עצמי. הקטע מהסרט חזר והופיע בראשי.
הבחורה שם אפילו נראתה כמוני – עור חיוור, תלתלים כהים,
שדיים גדולים. מאט בטח חשב לעשות את זה איתי. לחלוק אותי.
הפנים שלי בערו.

הגברים בסרטון נהנו מהצעצוע שלהם. זה היה ברור. הם
הסתכלו עליה וזה על זה וגנחו בעונג. והיא קיבלה את זה, הניחה
להם להשתמש בה.

לחצתי את ירכי זו לזו. רק משהו שאני אוהב לדאות, מאט אמר.
התאמצתי להאמין לו. הוא אומר את האמת?
נשמתי נשימות עמוקות ושוות. הדקות חלפו, המבוכה שלי

נרגעה והבהלה נעלמה. אני מכירה את האיש הזה בסלון, אמרתי לעצמי. הוא היה המאהב שלי, ינשוף הלילה שלי, מאט שלי, והוא בחיים לא יכפה עלי לעשות משהו שאני לא רוצה. שיניתי תנוחה על המזרן ושאפתי אוויר. לאחר שקצב הלב שלי התאזן וחום הגוף חזר לטמפרטורה נורמלית, הבנתי שאני מרגישה משהו נוסף. החלקתי יד אל תוך התחתונים. וואו. זה היה הסרט או זה שתפסתי את מאט מענג את עצמו? רטיבות ציפתה את קצות אצבעותי. הייתי מגורה.

4

מאט

אקסהיביציוניזם

אני רוצה לזיין אותה מול קהל צופים. אני רוצה ולא רוצה לחלוק אותה. אני רוצה לחשוף אותה כמו חפץ שבבעלותי. להוריד ממנה את הבגדים כמו שאחר יסיר את הלוט מעל ציור. היא לא חפץ, אבל אני רוצה לחפצן אותה. אני רוצה לחזות במבוכה שלה. כשאני מוציא אותה החוצה, כשאני חושף אותה בפני זרים, אני רוצה לחוש בה רועדת ולצפות בה מסמיקה. המחשבה על זה מעמידה לי (אם המחשבה מסעירה אותי כל כך, מה תעשה המציאות?) אני רוצה לעשות מהסקס הכי אינטימי שלנו מיצג – לא רוצה לעשות את זה פעמים רבות, אולי לא יותר מפעם אחת, אבל אני צריך את זה. למה אני צריך את זה? אני רוצה לדבר איתה בזמן שאנחנו עושים את זה. אני רוצה להזכיר לה שהצופים מסתכלים, להזיז ולמקם אותה ככה שהם יוכלו לראות טוב, ולהגיד לה שהם הולכים לראות אותה גומרת. וכשהיא תגמור, אני רוצה לקרוא לה ילדה טובה ואז לגרש את הצופים, כי היא שלי...

האנה ואני צעדנו זה לצד זה בכיכר לרמיר. היה זה ערב יום ראשון, האוויר היה חם ורוחות נשבו, וקונים הסתובבו תחת חופת האורות. זר זיהה אותנו. האנה היתה מנומסת ואני החמצתי פנים בדממה.

זרים...

נזכרתי אוטומטית ברשימה הראשונה שכתבתי במחברת שמייק נתן לי.

כשאני מוציא אותה החוצה, כשאני חושף אותה בפני זרים...
הצטררתי באוויר הלילה החם והזין שלי נע במכנסי
"אתה בסדר?" האנה נטלה את ידי.

מחשבותי נקטעו בבת אחת. בהיתי בה, מבוהל ממגעה. לא היה בינינו הרבה מגע בימים האחרונים. אני לא יודע אם זה מפני שהיא תפסה אותי מאונן מול הסרט על השלישייה או בגלל הצעת הנישואים הכושלת שלי. בכל מקרה, מאז האנה דחתה אותי כל לילה – עד שהפסקתי לנסות. נכנסתי למיטה ולא הושטתי ידיים לעברה. התקלחתי לבד אחרי שהיא יצאה לעבודה.

"אני בסדר," העברתי את האגודל על אצבעותיה. אפילו המגע הקל הזה היה משכר. קצב הנשימה שלי התגבר.

"אנחנו יכולים להתנהג בצורה נורמלית הלילה, בבקשה?" היא אמרה.

"לא התכוונתי לעשות סצנה."

"מאט..."

"אם את מרגישה שאת צריכה לחנך אותי, אז כדאי שאני אשאר

בבית."

לטשנו מבט זה בזו. זה היה יום האב, והאנה התעקשה שנבקר אצל המשפחה שלה. היא גררה אותי למספרה באותו בוקר כדי שיגזרו את הקצוות השחורים משערי. היה לי "שיער של פרנקנשטיין". ככה היא אמרה, ושהיא לא רוצה "שהמשפחה שלה תיבהל". היא אמנם ניסתה להעביר את זה כבדיחה, אבל ידעתי למה היא באמת מתכוונת: השיער שלי היה תזכורת לא נעימה לכל מהומת המוות

המבויים, וההורים שלה לא צריכים תזכורות נוספות לגבי השיגעון שלי.

הוצאנו את כל אחר הצהריים בסריקה של כיכר לרמיר אחר מתנה לאביה. מותשים ואובדי עצות מכל המקומות המחורבנים האפשריים, תעינו דווקא לחנות הענתיקות של ג'ון – שם הוקפנו בטבעות אירוסין ונישואים. "חפתים", נהמתי לעבר המוכרת.

כבר התחיל להחשיך כשהיינו מוכנים ללכת.

"אני רוצה שהם יראו אותך", האנה אמרה. היא מחצה את כף ידי, "אני רוצה שגם אתה... תכיר את המשפחה שלי טוב יותר, ושהם יוכלו לראות איזה בנאדם מדהים אתה."

"את לא מתכוונת איזה בנאדם שפוי אני? כמה מתון נהיית?"
 "אתה פוגע בי", היא לחשה, "לא לזה התכוונתי ואתה יודע את

זה."

"אנחנו צריכים לזוז."

נחלצתי מידה וצעדתי לעבר המכונית בצעדים מהירים. נשאתי חבילה קטנה ושחורה מהתכשיטן – חפתי כסף – מנקרי עיניים, לכל הדעות, אבל האנה רצתה לעשות רושם טוב הלילה. קניתי גם שני זרי אדמוניות לאמה ולאחותה.

חציתי את הדוור בנהיגה איטית, חלפתי על פני הדירה הישנה שלי ועל פני אוסף 49. חלפתי על פני חלקת הדשא הקטנה ההיא שבה האנה ואני נגענו לראשונה, ומשם במורד הכבישים המוכרים לכיוון הבית שבו גדלה.

חניתי לצד המדרכה. אצבעותיה של האנה נחו על רגלי. "הנה", העברתי לידה את החבילה מחנות הענתיקות של ג'ון. היא לקחה אותה וחזרה והניחה את ידה על ירכי, משפשפת בעדינות. היא ידעה מה המגע הזה עושה לי...

"אתה מתוח. עכשיו אני מבינה."

"לקח לך לילה שלם להבין את זה?" נשפתי ברכות, משתלט על תשוקתי, "את חושבת שאני לא רוצה למצוא חן בעיני ההורים שלך – שלא אכפת לי מה הם חושבים?" בהיתי במדשאה שמשתרעת

מול הבית, כל החלונות היו חשוכים. דמיינתי האנה צעירה בהרבה משחקת על הדשא. גם חשבתי על לתת להאנה בית ולעשות אותה מאושרת שם.

"אתה מחייר, היא אמרה.

"עוברות בי תמונות מטרידות של חיי בית מאושרים. גם נזכרתי... בפעם הראשונה שהגעתי הנה עם האוטו ואת חצית את המדשאה בריצה, הצבעתי. עצבות רפאים אחזה בי, "אלוהים, אני עוד יכול לראות את זה, איך שנראית אז. אני יכול להריח את הלילה ההוא, לטעום אותו. אני יודע ש..."

היא נגעה בפנים ירכי. "תמשיך".
המשכתי להצביע, חיפשתי מילים.

"אני יודע שאני אמות עם הזיכרונות האלה. אני יודע שזה סוג הזיכרונות... שנשאר איתך." התרכזתי בהאנה. פניה רטטו. הבעתן היתה שונה מכל הבעה אחרת שראיתי עליהן. ידעתי שכל מה שלא אמרתי היא הבינה. ידעתי גם שהיקום הקרום והערמומי עבר עלי. גם הציניקנים הכי גדולים מתאהבים.
התחלתי לנסוע והתרחקתי מהבית.

"מאט?" ידה של האנה קפאה על רגלי, "אה, הב..."

"אנחנו נחזור. אני עוד לא מוכן." ציפיתי שהיא תמחה, אבל כשהבטתי בה היא חייכה לעברי. "משהו מצחיק?"
"אתה, אצבעותיה גרדו בכד של מכנסי. אתה חושב שאני לא מכירה אותך, אבל אני כן. ככה אתה תמיד כשאתה לחוץ. גם, עצבני."

"ממ, עוד אחד מקסמי הרבי... נהמתי. ידה של האנה הברישה את הזין שלי שהיה רעב למגע שלה. סחטתי את דוושת הגז.
"פאק."

"מאט!" היא צחקה, "סע לאט."

"תיסעי את לאט, צחקתי. באמת צחקתי, לראשונה זה ימים. לא ידעתי למה האנה החליטה לגעת בי פתאום ולא היה אכפת לי. זאת היתה הרגשה טובה. אצבעותיה נדרו לעבר ירכי. פניתי מזרחה

לכיוון הערבה. עשינו אותה נסיעה לילית לפני שנה כמעט. היינו זרים אז, אבל אנחנו כבר לא כאלה.

חניתי לצד דרך עפר ויצאנו לטייל ברגל. ללילה היה ריח נקי כמו של חיטה ואדמה. זה הרגיש טוב להתרחק מכל הדברים שהיו מעשה ידי אדם.

"איך שאתה נראה כאן בטבע," האנה אמרה ופניה רכנו אל פני, "גורם לי לרצות להגיד שאני אעזוב את הנוור ואעבור לגור איתך באמצע שום מקום."

"למה?"

"אתה נראה מאושר."

"אני אוהב את החופש. זה נותן לי שלוה. אבל את לא עוזבת את העבודה שלך בשבילי, ציפור. מישהו חייב לשלם חשבונות." היא צחקקה ואני חייכתי מטה לעברה.

כשהדרך נעלמה מאחורינו ולא נראה דבר אלא כוכבים ועשב, אחזתי בה ועמדנו.

"איך לי טבעת," אמרתי.

"מ..." הבעת פניה הפכה המומה, "מה?"

"איך לי... טבעת," הסטתי את מבטי, הסתכלתי על השממה. זה נראה לי טיפשי להחריד לא להיות מצויד בטבעת כשלפני פחות משעה עמדנו באמצע חנות תכשיטים. זה גם נראה לי טיפשי להחריד שפחדתי להתארס להאנה, כשידעתי בדיוק כמוה שהאהבה מגיעה פחות מפעם בחיים. פעם אחת בלבד אם יש לך מזל, ואין לי.

"מ־מה קרה ל..." – ידיה נחו כבדות בתוך ידי, קולה היה חסר נשימה – "את לא באמת מכירה אותי ו... ולרצות דברים ש..." נגעתי בשפתייה.

"מה קרה ל־אל תיגע ביי את אולי לא מכירה אותי," אמרתי, מילותי מתהוות תוך כדי דיבור, "אירוסין זה לא אומר כן, לנצח. זה... אולי, לנצח. אז..." כרעתי ברך. אלוהים, היא נראתה כל כך יפה. עיניה התמלאו דמעות. "אולי, לנצח?" "אני..." היא מצמצה במהירות.

"האנה, תגידי כן. תתחתני איתי. בבקשה."
 היא הנהנה בראשה – תנועה קלה ומהירה – ומצאה את
 קולה.

"כן. כן..."

במקום לקום משכתי אותה למטה. מחצתי אותה אל גופי והחזקנו
 זה בזו. "תגמרי... את מה שהתחלת במכונית," סיננתי. ידה נשלחה
 ישר אל הזין שלי. נאנחתי כשהיא אחזה בי דרך המכנסיים.
 הפשטנו זה את זו אחוזי טירוף, תולשים רוכסנים וכפתורים,
 והשתרענו יחד על העשב. ריחפתי מעליה, לוחץ נשיקות אל
 פטמותיה, מלטף את שדיה בידי ועם פני, נוצר את תחושת גופה
 תחת גופי.

הייתי צריך את זה. בערתי לזה. קצה הזין שלי נע במורד בטנה
 וכל שריר בגופי נמתח. אלוהים, רציתי שזה יהיה טוב.
 עצמתי את עיני וירדתי מטה, מניח את מצחי על בטנה. היא
 נגעה בפני וליטפה את שערי. התרכוזתי באוויר הלילה המתוק...
 ובהאנה, ארוסתי. היא היתה רכה תחתי, דוממת ומסתורית, לא
 שייכת לעיר.

כשחשבתי על החיים שרציתי לתת לה, ואיך אולי אשים בצד את
 המשאלות שלי ואעשה אותה מאושרת, הגאווה חיזקה את תשוקתי.
 התאמתי את ידי לחמוקי גופה. נשקתי לעור ירכיה הצח כחלב
 ולרכות שבין רגליה.

היא גמרה פעמיים לפני שחדרתי אליה. אחר כך היא רכבה עלי.
 הישבן העגול והמוצק שלה מילא את ידי. הקצב הקבוע שלה חילץ
 ממני אנחות.

לכסוף, כאב ההשתוקקות שלי נעשה חמור. חום גופה ההדוק
 של האנה הפך ממתיקות לעינוי איטי, ואני גנחתי אל תוך הנשיקה
 שלנו.

"תעשי את זה איתי," השתנקתי. תחינה ודרישה.
 וזה מה שהיא עשתה.

5

האנה

הגענו לבית הורי (בפעם השנייה) בסביבות השעה תשע. מאט כיבה את המכוננית והניח את ידיו על ההגה.

"זה בסדר, אמרתי, "אל תדאג."

"אני כל כך מקווה שהם לא הכינו ארוחת ערב," הוא לכסן מבט אל הבית. האור שבקע מהמרפסת הטיל משולש צהוב על שני כיסאות נדנדה ישנים. פרפרי לילה חגו סביב המנורה.

"הם לא הכינו, אני בטוחה. הם אוכלים מוקדם. חוץ מזה, אמרתי לאמא לא לעשות שום דבר מיוחד. אמרתי שאנחנו רק רוצים לקפוץ להגיד שלום."

"אולי אנחנו צריכים לעשות את זה בלילה אח..."

"מותק, זה יום האב. לא יהיה עוד לילה כזה... עד שנה הבאה."

"איך אני נראה?" הוא שיחק עם כפתור על שרוול חולצתו.

"האמת?" חייכתי והסרתי באגודל חתיכת עפר מהלחי שלו.

"קצת כמו מישוהו שהרגע עשה סקס בשדה."

"אוי, לעזאזל."

"מותק, תירגע. אני צוחקת." פתחתי את חגורת המושב. רכנתי

לנשק אותו על לחיו והוא משך אותי לחיקו. "ממפפף!"

"הדברים המחורבנים שאני מרגיש כשאני מסתכל על הבית הזה.
זה מפחיד אותי. אני נשבע."

"אני לא מבינה."

"גם אני לא, הוא אמר, "אבל אני רואה את הבית הזה ואני רוצה
לתת לך בית, איזה מקום שבו נוכל... " קולו דעך.

להקים משפחה, חשבתי. ינשוף לילה קטן. ציפור קטנה, קטנה.
בשנייה שבה נכנסה המחשבה לראשי דחפתי אותה החוצה.
בפראות. רציתי קריירה, הצלחה, אהבה, אבל לא איזו גרסת מרתה
סטיוארט של אושר. אני לא כזאת.

אז למה אני מדמיינת ילדה קטנה עם תלתלים בלונדיניים וילד
קטן ירוק עיניים? "מה קרה?" מאט סקר את פני.

"אני... " בלעתי רוק, "רוצה אותך לעצמי. זאת אומרת, רק
הרגע... רק הרגע התארסנו."

"יש לך אותי לעצמך. את יודעת שאני שלך."

"אבל... ילדים, " קולי נסדק.

"הו, ציפור, " הוא צחקק וטמן את אפו בלחיי. "מזה את מודאגת?
לא נקים משפחה ישר. בחייך, אפילו לא קבענו תאריך לחתונה. לא
צריך למהר."

"טוב, מה אם אני... " לעולם לא ארצה ילדים? המילים גוועו
בגרוני. נשענתי לאחור כדי להביט במאט. הוא זקר את ראשו, שמץ
בלבול העיב על חיוכו. אלוהים, לא יכולתי לאכזב אותו. "אמ, מה
אם אני לא יכולה... להביא ילדים?"

חיוכו נמוג לחלוטין.

"נחצה את הגשר הזה כשנגיע אליו."

עקבתי אחרי תנועת שפתיו. כן, *הגשר הזה*. זה לא הוגן להסתער
אל תוך חיי נישואים בלי לספר למאט שהמחשבה על היריון עושה
לי בחילה. אבל אנחנו לא בדיוק מסתערים אל תוך חיי נישואים.
הסתערנו אל תוך האירוסין. אולי לנצח. כתפי צנחו.

"תמיד אפשר לאמץ, " מלמלתי.

פיו התעקם.

"אני לא רוצה ילד של מישהו אחר. יש משהו שאת לא מגלה לי?"

"לא! לא, מאט, רק... תנשק אותי." לחצתי לפתע את פי אל פיו.

אצבעותיו התקשחו בשערי. הוא אחז בלסת שלי וטעם אותי עמוקות. חשתי מסוחררת כשהוא הרפה מהנשיקה. הייתי חסרת אוויר ורעבה לפיו.

"עוד?" הוא לחש.

"כן... בבקשה. א..." חזרתי אל חיקו, הראש שלי הסתובב. אירוסיין, דיבורים על ילדים – דברים קורים מהר מדי. אולי מאט צדק כשרצה לדחות את האירוסיין שלנו. למה להרוס משהו טוב? לעזאזל, האנה, תחליטי כבר מה את רוצה. "כדאי שניכנס. כבר נהיה מאוחר."

חצינו את הגינה יד ביד. הוא העביר אלי אחד מהזרים.

"לאחותך", הוא אמר, "תני לה אותו את."

תחושת אשמה פשטה בי כשהרחתי את ריחם המתוק של הפרחים. לא ראיתי את אחותי מאז יום הולדתי לפני חודש.

היא דאגה לי אחרי הפרידה שלי ממאט, אבל מאט ואני סידרנו את העניינים בינינו, וכעת לא הקדשתי מחשבות לכריסי. דלת הכניסה נפתחה בתנופה ואמי קרנה לקראתנו. "היי, אמא", התחבקנו.

נביחותיה של דייזי עלו מהמסדרון. הספניאלית הגיעה בריצה ונצמדה למאט. אחר כך היא עברה אלי, מתנשפת ומייללת.

"גברת קטלאנו, תענוג לראות אותך שוב," מאט חיבק את אמי ונישק אותה על לחיה. הוא הגיש לה את הזר ואמא טמנה את אפה בין הפרחים.

"כל כך יפים. תודה רבה. אתה כבר צריך לקרוא לי הלן. טוב לראות אותך בריא ושלם." היא טפחה על לחיו של מאט והוא חיך בתודה. רציתי שהאדמה תבלע אותי. "הגעתם בדיוק לקינוח. אתה אוהב גלידה, מאט?"

הוא שלח אלי מבט קודר.

"אה, כבר אכלנו, אמא. מצטערת. כריסי פה?"
"בחדר שלה."

מאט קלט את האות שלו. נימוסיו בחברה תמיד הפתיעו אותי.
"מתי היתה הפעם האחרונה שהייתי כאן?" הוא אמר וליווה את אמי
לכיוון המסדרון, "חג ההודיה, לא?"
צפיתי בהם פונים ונעלמים. חיוך שטותי נמתח על שפתי. כמה
נחמד להביא הביתה גבר ולא ילד.

דילגתי במעלה המדרגות אל חדרה של כריסי. הקשתי בדלת.
אין תשובה.
"כריסי?" קראתי.

כעבור רגע ענה קול חלש ויבש, "האן? תכנסי."
נכנסתי לחדר שלה. אפי נחרך מריח הקטורת ועשן הסיגריות.
אימצתי את עיני בחשכה.
"תסגרי את הדלת."

"בטח," הזעפתי פנים, סגרתי את הדלת וניגשתי אל המיטה
שעליה שכבה כריסי כשסיגריה בין אצבעותיה. היא נשפה סילון
עשן אל מחוץ לחלון. "אמא ואבא מרשים לך לעשן פה?" הבטתי
בחדר סביב. על אדן החלון ניצבה מאפרה, ומחזיק קטורת עמד על
השולחן המבולגן שלה. ערמות בגדים כיסו את הרצפה לצד פחיות
שתייה ומעטפות קרועות.

"אה, בערך," כריסי התיישבה בדחיפה והשתעלה לכף ידה. פניה
היו נפוחות, גופה התחבא מתחת לחולצה גדולת מידות. התיישבתי
על קצה המיטה.

"פרחים," אמרתי, "ממני וממאט."

"הו, חמוד," היא קיבלה את הזר בחצי חיוך, "חשבתי ששמעתי
אותו."

התקרבתי לאחותי, מנסה להתבונן בה טוב יותר.
"הוא בטח רוצה לראות אותך, אם בא לך לצאת להרפתקה
ולדרת למטה."

"אני... לא ממש לבושה," היא אמרה, "בפעם אחרת."

"אז מה... קורה איתך בזמן האחרון?"

היא מעכה את הסיגריה והביטה באדמוניות. הבעת פניה התקמטה. שנים שלא ראיתי את אחותי בוכה, ולרגע לא הבנתי מה קורה. שני כסף מילאו את עיניה, דמעות הציפו. ואז הן פרצו וקלחו במורד לחייה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן